

Hương Xuân

CHIM SÂM CẦM

"Có những đêm nào mình nhớ tên nhau. Có phút giây nào đời vắng xôn xao. Khoé mắt mùa thu vương bao lá sầu, có chút hồn nhiên giờ biết tìm đâu..."

Chiếc đĩa hát vang lên khiến Hạ thấy lòng mình nghẹn đắng, xa lắm rồi con đường đầy lá rụng, Hà Nội mùa thu chưa kịp đi, đông chưa kịp tới mà tình đã vội chớm đi. Bức bối trong lòng, Hạ vội thay bộ đồ bước ra đường. Thấp thoáng bóng dáng thân quen trên con phố cũ, tiếng cười trong trẻo đầu đó như mũi dao dọt vào hồn Hạ. Bỗng Hạ giật mình khi ngang qua công viên, tiếng cụ già ngồi chơi cờ nơi góc quán gần Hồ Tây chạm đến một cái tên:

- Năm nay sâm cầm chưa bay về...

- Ủ...vừa giao mùa thôi ông nhỉ...tôi thèm ngắm những cánh chim bay từng đàn trên mặt hồ xanh thắm chao nghiêng....

Nhìn lá vàng rơi lác đác bên bờ hồ Tây, cơn gió lạnh khe khẽ lùa vào mái tóc, Hạ chột thờ dài, ôi cái tên Sâm Cầm, một loài chim đẹp nhưng Hạ chưa một lần nhìn thấy loài chim ấy, chỉ nghe qua câu hát "Hồ Tây chiều nao..mặt nước vàng lay bờ xa mời gọi. Sầu vương thương nhớ..bầy sâm cầm nhỏ vỗ cánh mặt trời...". Một loài chim vương bao nỗi nhớ của người đi giữa mùa thu Hà Nội, ôn lại kí ức một thời đã xa....Cái khoảnh khắc giao mùa mà ngày xưa Hạ thường nói chính là khoảnh khắc chia ly...Cho đến bây giờ Hạ

vẫn chưa thể hiểu vì sao anh rời xa Hạ....Ba năm có phải là thời gian quá dài cho sự chờ đợi, sâm cầm bao lượt bay đi bay về trú đông...mà bóng dáng anh xa hút tầm tay.....

-- o --

- Sâm cầm là loài chim thế nào vậy anh?

- Nó...hiền lành như anh,

- Anh hiền à

- Dĩ nhiên

-hihi chắc..Hạ chết quá đi

- Hạ chưa thấy sâm cầm sao? Anh nghĩ Hạ thấy rồi mới phải đó, không những thấy mà còn...yêu nữa

- Ủa, bao giờ, em chưa thấy mà

- Có, thấy rồi mờ

- Chưa mà..

- Nó ở trước mặt Hạ đấy

- Ở đâu cơ

- Nó nè

Vừa nói anh vừa chỉ vào ngực anh rồi nheo mắt cười chọc quê Hạ:

- Anh tên Sâm Cầm mà, Hạ đừng trí ghê?

- Á..anh chọc Hạ nhá

- Thế chẳng phải Hạ đã thấy mà còn...yêu nữa đó sao

Hạ bật cười khúc khích đâm thùm thụp vào ngực anh, sau đó gục gặc đầu như chợt nhớ ra điều gì:

- Ô...uh nhỉ, sao mẹ anh lại đặt anh tên đó?

- Mẹ và bố gặp nhau ở Hồ Tây, đúng vào mùa sâm cầm bay về trú đông nên khi anh ra đời, bố đặt anh tên đó để kỉ niệm một thời của hai người..

- Lãng mạn nhỉ?
- Đi phố cùng anh không Hạ?
- Đi đâu?
- Ra Hồ Tây, anh chỉ cho Hạ xem loài chim đó, mùa này có thể chúng bay về nhiều
- Thật không?
- Ừ, nó là loài chim di trú mà em, cứ đến mùa giá buốt là chúng bay về rợp hồ
- Sao em không bao giờ thấy nhỉ?
- Đó là ngày xưa, còn bây giờ ít rồi Hạ ơi
- Tại sao thế anh?
- Bây giờ người ta săn bắn dữ quá, thịt nó ăn rất ngon , vì thế thử hỏi em làm sao chúng dám bay về đông đúc như trước
- Tội anh nhỉ..., thế bây giờ bọn chúng còn bay về không anh?
- Cũng còn tùy em ạ
- Tùy là sao anh?
- Chim cũng có tình cảm như người vậy đó Hạ, một khi con người không yêu quý nó, sát hại nó thì nó sẽ bay đi không trở về. Thật ra loài chim này không ở một chỗ chúng cứ bay đi bay về em ạ nên người ta gọi nó là loài chim thiên di là vậy
- Có bao giờ chúng không bay trở lại không anh?
- Cũng có khi..
- Thế thì buồn nhỉ?

Phố chiều se lạnh, thu vừa chợt đi gió mùa đông bắc đang kéo về từng đợt. Quàng tay ôm eo Sâm Cầm, Hạ áp bờ má ửng hồng mịn màng vào bờ lưng ấm áp của anh, chiếc xe đạp leo dốc bon bon trước đôi chân khoẻ khoắn của anh, Hạ tíu tíu cười khúc khích sau lưng. Nắng chiều mỏng manh hắt qua mái

tóc thành những sợi ánh vàng. Sâm Cầm bảo Hạ đứng chờ anh đi gửi xe, Hạ đứng lặng người ngắm nhìn cái ráng đỏ ối sau cùng của một ngày đang tan ra trong buổi hoàng hôn, mặt hồ im ắng óng ánh như gương phủ giăng mờ mờ màn sương chiều, ánh mắt Hạ mong chờ, Hạ muốn nhìn thấy cánh chim mà anh nói. Bàn tay Sâm Cầm nắm lấy tay Hạ ấm áp:

- Đi theo anh nào!

Lặng lặng bước theo anh, cơn gió thổi lạnh bất chợt khiến Hạ rùng mình

- Em nhìn kìa

Dõi theo ngón tay Sâm Cầm chỉ, Hạ nhìn thấy bên trời vài cánh chim lẻ loi bay ngang:

- Sao anh bảo nó bay từng đàn rất đông?

- Có lẽ chỉ mới chớm đông, chúng chưa về em ạ, hoặc...cũng có thể....

- Có thể sao anh?

- Có thể mùa này sâm cầm không bay về nữa...

- Vì sao thế?

- Vì chúng sợ...

- Sợ bị bắn ư?

- Uh....có lẽ bây giờ chỗ trú ẩn an toàn nhất của chúng chỉ còn trong thơ ca nhạc họa em ạ, chúng sợ con người rồi

- Thật đáng tiếc anh nhỉ, nhưng chúng sẽ bay đi đâu?

- Bay đến một vùng nào đó an toàn cho chúng, vì chúng là chim thiên di
Hạ bỗng lơ đãng nhìn theo những cánh chim bé nhỏ bay hút về phía góc xa mặt hồ, bỗng bất ngờ quay sang hỏi anh:

- Sâm Cầm....

- Gì đó Hạ?

- Có bao giờ anh như loài sâm cầm ấy, bay đi và không trở lại?

- Không, anh mãi mãi ở bên Hạ, trừ khi...

- Trừ khi gì?
- Trừ khi Hạ xua đuổi anh ra khỏi đời Hạ
- Không bao giờ...

Hạ choàng tay ôm lấy anh thì thắm vào tai anh, hơi lạnh từ mặt hồ phả lên, nhưng Hạ không thấy lạnh, Hạ cảm nhận tay Hạ thật ấm trong tay anh, Hạ cảm nhận bờ môi mềm ấm nóng của anh lướt nhẹ qua bờ môi Hạ...thật dịu dàng.

- Sầm Cầm ơi
- Anh đây Hạ
- Ngày một sinh nhật em, anh nhớ đến nhé
- Ah..uhm...anh chưa biết...anh sợ anh không rồi...
- Sao lại ..chưa biết? Anh phải đến đó ghen, không được từ chối..
- Nhà Hạ rộng quá...anh ngại
- Anh không đến Hạ giận cho xem, anh không yêu Hạ phải không?

Hạ phụng phịu quay mắt nhìn ra mặt hồ, trên khóe mắt như sắp sửa rơi giọt nước mắt, Sầm Cầm hốt hoảng ôm lấy Hạ lấy ngón tay chặn lại giọt nước mắt chực rơi, giọng thẳng thốt:

- Đừng khóc mà, được rồi anh sẽ đến, anh sợ Hạ khóc lắm, Hạ biết anh yêu Hạ rất nhiều mà, đừng khóc....
- Nhớ nhé, đừng để Hạ chờ, hứa nhé
- Ừ...anh hứa

Hạ nhoen miệng cười vui mắt vào bờ vai anh, Hạ không nhận ra rằng anh đang khẽ nén tiếng thở dài...

Cuối thu đầu đông, những cơn gió lạnh về nhiều hơn. Sinh nhật Hạ, bố mẹ bày tiệc mời khách khá đông. Hạ có ít bạn, chỉ vài người. Hạ mong nhất là anh. Tiếng nhạc, tiếng người cười nói âm ỉ khiến đầu Hạ bưng bưng, Hạ chờ mãi vẫn chưa thấy anh đến. Những bước chân ra vô chờ đợi, ánh mắt Hạ

nhìn về cánh cửa sắt đen mỗi mòn, tiếng chuông cửa mấy lần réo vang để rồi Hạ hụt hẫng khi nhận ra người khách ấy không phải là anh, hết lần này đến lần khác, trái tim Hạ như tan ra. Bỗng Hạ giật mình nghe giọng mẹ:

- Tới giờ rồi, vào cắt bánh đi con, mọi người đang chờ
- Chờ con chút đi mẹ
- Con còn chờ ai nữa ư?
- Vâng

Ánh mắt mẹ nhìn Hạ thật lạ, giọng bà nghe xa xăm:

- Người con chờ có lẽ sẽ không đến đâu con gái, vào cắt bánh đi con, đừng để mọi người phải chờ con ạ.

Hạ sững sốt quay phắt lại nhìn mẹ ngạc nhiên, có lẽ nào mẹ biết Hạ chờ ai hay sao, Hạ vội lắc đầu xua đi cái suy nghĩ vừa chợt đến. Không đâu, Hạ chưa từng kể về anh cho Mẹ nghe mà. Mẹ tránh ánh nhìn của Hạ và kéo tay Hạ vào nhà, ngoảnh mặt nhìn lại cánh cổng lần nữa Hạ thở dài theo mẹ vào trong. Tiếng cười nói chúc mừng rôm rả xung quanh, nhưng Hạ thấy lòng thật trống vắng, anh đã thất hứa với Hạ..

Gió thổi lạnh hơn, quán bên đường leo lét ánh đèn, làn khói ẩm và hương chè thoang thoảng bốc lên, bà cụ chủ quán với hàm răng đen thui đang móm mém nhai trầu đưa mắt nhìn chàng trai đang ngồi bất động bên chén chè toả khói:

- Cậu tìm nhà ai lão chỉ cho, có phải căn nhà bên kia không?
- Không ạ, cháu...ngồi chút rồi sẽ đi..

Chàng thanh niên không nói hết câu, ánh mắt anh vẫn dõi nhìn vào căn nhà với cánh cửa to dùng đã khép, ánh đèn nhấp nhóa và tiếng nhạc từ trong đó vọng ra, bàn tay anh mân mê món quà nhỏ trên tay, nhấp một ngụm chè nóng anh khẽ thở dài nói nhỏ như tự nói với mình:

- Hạ ơi, anh xin lỗi...anh không thể....

Ánh mắt của người phụ nữ ban chiều đến gặp anh và những lời bà ấy nói khiến trái tim anh thót lại vì đau và cảm giác bị xúc phạm:

- Cậu hãy rời xa cái Hạ nhà tôi, cậu nghĩ cậu là ai mà dám....cậu nhìn lại mình đi liệu có xứng với con gái tôi không? Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, đến phương tiện đi lại của cậu cũng là cái xe đạp cọc cạch thì làm sao có thể đeo đuổi con gái tôi. Rời xa nó ra, tôi không muốn thấy cậu tiếp cận con gái tôi như thế, cậu không xứng, hay cậu có ý đồ gì với mớ tài sản đồ sộ của gia đình tôi, rời khỏi cuộc đời con gái tôi, cậu hiểu chưa? Nghèo mà đòi trèo cao... cậu đừng hòng bước chân vào gia đình tôi, tự trọng chút đi, hiểu chưa? Tôi biết SN nó mời cậu, mong rằng cậu không đến, nhà tôi không đón những người như cậu.

.....

Nắm chặt món quà trong tay, ánh mắt chàng trai bỗng long lên đỏ quạch rồi nhớ đến hình ảnh dịu dàng của Hạ ánh mắt anh dịu lại, anh hiểu mình cần phải làm gì, uống một hớp bát chè nóng, anh quay sang nói với bà cụ:

- Cháu có thể nhờ cụ một việc không ạ?
- Cậu cứ nói, nếu làm được lão giúp
- Cụ biết cô Hạ nhà bên đó không ạ?
- Lão biết, cô bé hiền lành dễ thương, thỉnh thoảng có hay sang đây trò chuyện với lão
- Cụ chuyển giúp cháu món quà nhỏ này cho cô ấy được không, hôm nay sinh nhật cô ấy..
- Sao cậu không sang đó đưa tận tay?
- Cháu....không thể...

Chàng thanh niên thở dài đầu chột cúi xuống nhìn bát chè xanh mới còn bốc khói, ánh mắt đăm chiêu buồn bã. Bà cụ như chột hiểu điều gì đó khi ánh mắt bà ngắm lại chàng trai. Gương mặt răn rỏi, vàng trán thông minh nhưng

ánh mắt như chứa đựng những điều uẩn khúc, bà nhìn chiếc xe đạp dựng bên quán rồi đưa mắt nhìn về ngôi biệt thự to ấy cũng khẽ thờ dài, bà đã hiểu. Bà còn lạ gì sự kiêu hãnh của ông bà chủ nhân ngôi biệt thự đó, bà chỉ yêu quý cô Hạ nhà đó, hiền lành nhu mì, cô gái có giọng nói rất ngọt ngào thì thoảng ngày bé hay chạy sang mua ít gói kẹo lạc của bà....

- Cụ có thể giúp cháu đưa tận tay cô ấy không?

- Được rồi, cậu đưa đây, lão sẽ giúp....nhưng...

- Nhưng..sao ạ?

- Cậu dứt khoát không gặp cô Hạ sao, cậu không nghĩ đến cảm giác của cô ấy khi cậu không tự tay trao cho cô ấy ư?

- Cháu không thể...mai cháu vào Nam rồi cụ ạ, cháu sẽ không về đây nữa, cháu đã hứa rồi xa....mà thôi....cụ giúp cháu nhé..cháu phải đi đây, cảm ơn cụ rất nhiều..

Nói xong, chàng trai đặt món quà vào tay bà cụ, rút ví trả tiền nước rồi phóng lên chiếc xe đạp phóng như bay vào con đường hun hút trước mặt. Bà cụ nhìn theo cái bóng dáng xa dần trên con phố đêm, bà khẽ thờ dài lắm lắm:

- Tội nghiệp...khổ thân lũ trẻ...lại cái kiểu môn đăng hộ đối....

Buổi tiệc chấm dứt từ khi nào Hạ cũng không nhớ, trong lòng Hạ buồn rĩ. Phải chăng trong lòng anh thì Hạ chỉ như cơn gió. Hai mươi ngọn nến hôm nay lay lắt quá, Hạ buồn bã nhìn bố mẹ tiễn người khách sau cùng ra khỏi cổng mà lòng trống rỗng:

- Vào nhà thôi con kéo lạnh, hôm nay con vui không?

- Vâng, cũng vui ạ, bố mẹ vào ngủ đi con khoá cổng .

Hạ trả lời bố mẹ một cách hồ hững vừa nhoén nụ cười che lấp tâm trạng..

Tiến về phía cánh cổng to cùng với chùm chìa khoá trên tay, Hạ quay mặt

giấu giọt nước mắt vừa tràn khoé mi, vừa lúc đó tiếng gọi cửa nho nhỏ ngắt quãng như người gọi đang ngập ngừng:

- Cô Hạ ơi ra bà gặp chút

Quệt vội dòng nước mắt chực trào ra, Hạ nhận ra giọng bà cụ quán nước đối diện, tiếng bố vọng từ trong nhà ra:

- Ai vậy Hạ?

- Để con ra xem bố ạ

Hạ vừa nói vừa lách người ra cửa nhìn quanh như tìm kiếm

- Có chuyện gì vậy cụ Ân, mời cụ vào nhà cháu xơi nước

- Có người nhờ lão chuyển cái này cho cháu

- Ai thế ạ?

- Một cậu thanh niên

- Sao? Anh ấy đâu ạ, anh ấy đâu hả cụ, anh ấy có nhắn gì cho cháu không cụ?

- Đi rồi, nhờ lão đưa cháu cái này và đi rồi

Nước mắt Hạ lại trào ra khi cầm món quà trên tay, Hạ dáo dác nhìn ra mặt đường đã vắng người như tìm kiếm, cảm giác hụt hẫng bất lực xâm chiếm bóp nghẹn trái tim Hạ, ngõ nhỏ vắng tanh

- Lão về đây, chúc cháu sinh nhật nhiều may mắn

- Vâng, cháu cảm ơn cụ.

Khép cửa lại, tim Hạ đập liên hồi, nước mắt lại trào ra, Hạ không hiểu tại sao anh không đến mà chỉ gửi quà, nắm chặt món quà trên tay Hạ vút chạy về phóng. Suýt chút là vấp phải mẹ, bà nhìn Hạ bằng ánh mắt dò hỏi :

- Ai vậy con?

- Cụ Ân ạ

- Cụ ấy gọi gì?

- Không có gì mẹ ạ

Hạ chạy vội lên lầu tránh cái nhìn của mẹ, món quà Hạ giấu khuất mắt mẹ. Lên đến phòng đóng cửa lại Hạ thở phào mở món quà của anh ra xem. Một cái thiệp rơi ra, Hạ vội vã mở ra đọc: "Hạ thương, mừng em 20 tuổi. Anh không thể đến như đã hẹn, ngày mai anh vào Nam, chúng mình chia tay nhé. Hãy xem anh như loài sấm cầm vỗ cánh bay đi, tình yêu của chúng mình vô phương. Sấm cầm mùa này không bay về nữa, xin em đừng chờ....cánh chim thiên di!

Sấm Cầm"

Hạ gục đầu vào gối oà khóc nức nở. Hạ thôn thức tự hỏi tại sao anh lại đổi với Hạ như vậy? Hạ có lỗi gì? Hạ yêu anh mà, tại sao anh rời xa Hạ? Tại sao anh quyết định đi mà không nói với Hạ? Hạ bật khóc như một đứa trẻ, Hạ còn nhớ anh từng hứa sẽ mãi mãi không rời xa Hạ, mới hôm rồi kia mà, có lẽ nào anh quên nhanh thế ư? Trái tim Hạ như bị ai bóp nghẹn, mọi thứ hình như ngưng đọng lại thành một nỗi buồn ghê gớm trong lòng Hạ. Vội mở món quà trong hộp của anh, đó là hình một chú chim giang cánh như đang muốn bay lên trời xanh, bằng thủy tinh khá đẹp được khắc 2 chữ "Sấm Cầm" lên đó, nước mắt Hạ trào ra ràn rụa trên má. Hạ giận anh thất hứa, Hạ giận anh không yêu Hạ như anh đã nói, Hạ thôn thức nhắc đến tên anh trong nỗi giận hờn tức tưởi. Bức bối Hạ chạy đến mở toang cửa sổ, những đợt gió đêm lạnh lẽo ùa vào phòng, Hạ lặng đứng ngắm bầu trời đêm đen thẫm, ánh đèn vàng ngoài ngõ rọi vào leo lét. Gục đầu bên cửa sổ, Hạ lại bật lên tiếng khóc nức nở..... Con phố đã vắng bóng người, đêm đã dần vào khuya...Hạ không hiểu vì sao anh quyết định xa Hạ, trái tim Hạ đau nhói....nước mắt Hạ rơi lã chã không ngừng...có lẽ nào...anh cũng chỉ là loài sấm cầm kia thôi, đến rồi đi theo mùa, bỏ mặc Hạ với những câu hỏi không có lời giải đáp...Anh ác lắm Sấm Cầm ơi.....

Bên kia con ngõ vắng nơi gốc cây xù xì, bóng một người đứng âm thầm lặng

lẽ, ánh mắt buồn thăm thẳm hướng về khung cửa sổ sáng đèn thấp thoáng bóng người con gái gục đầu bên cửa sổ, tiếng thở dài nhẹ nhàng lạc lõng trong trời đêm hoà lẫn tiếng thở của thời gian, hoà vào tiếng gió vút lên cao rồi tan ra giữa không gian rộng lớn. Chầm chậm quay đi, lá rừng mình xào xạc nghe tiếng ai đó khe khẽ:

- Xin lỗi em, mong em sẽ có những điều tốt đẹp hơn .

Phố đêm gió lạnh xào xạc, những chiếc lá cô lẻ vút cuộn bay trên hè phố, âm thanh trống rỗng vọng lại ...

June/2006

Hương Xuân

Hương Xuân

MÁI TÓC

Buổi sáng,

Nó tức mình nhìn đắm đắm vào gương, ai nói tóc dài là sướng chứ, mỗi lần chải tốn biết bao công sức thời gian, nào là phải thật nhẹ tay gỡ từng vùng rối, nào là vắt bên này ...chải...vắt bên kia...vuốt...lướt lược thật nhẹ kéo lại đứt thì tiếc, nào là....chặc...đủ thứ cả. Trời nóng hoặc đi làm cứ phải búi một cục phía sau, mất thời gian không thể tả. Tóc dài quá, chiếc gương ngăn ngần không đủ soi để nó ngắm tận đuôi tóc, thỉnh thoảng quay lưng ngó vào gương mà cứ phải nhón nhón, sướng gì nào, quẹo cả cổ...Đã thế mỗi lần

gội đầu đến khổ....nó đã lên cắt ngang lưng biết bao lần mà kể....

Anh bảo :

- Em đẹp nhất là mái tóc em biết không, vừa óng mượt vừa đen mượt, nhìn cứ thích mê, cuốn chặt đời anh rồi...“Ôi thương quá mái tóc dài óng ả Nét dịu dàng tươi tắn mảnh hồn anh”

Một chút ửng hồng qua đôi má, nó lại phùng mang lên:

- Anh đọc thơ ai mà kinh dị vậy?

- Một thi sĩ đang lên đỉnh cao chói vót của trào lưu thơ tình, đã và đang chết vì mái tóc em

- Ai mà xui xẻo dữ vậy anh?

- Anh...

- Nỡm ả, chỉ thích chọc em là giỏi

- Thật, quyến rũ lắm, em không biết sao?- anh dịu dàng hỏi nhẹ

- Thế thì cho anh đấy, lấy đi.

- Ủ, nhớ nhé, mai anh kêu mẹ sang

- Kêu mẹ sang làm gì? – nó trở mắt nhìn anh

- Thì em chẳng vừa bảo cho anh là gì, rõ ràng bảo anh lấy đi..cơ mà, quên nhanh thế?Mai anh bảo mẹ sang xin lấy em về làm vợ.

Nhìn cái ánh mắt nheo nheo tinh quái của anh, nó vung tay dứt nắm đấm về phía anh, anh bật cười giòn giã, nó tức lắm vì biết chẳng bao giờ nó nói lại anh.

Mẹ bảo “Ông bà ta nói cái răng cái tóc là gốc con người, phải giữ gìn cái gốc con nhé”

Nó nhú mũi le lưỡi trước câu nói của mẹ, rất nhiều lần đi ngang salon hair nó đã dợm bước chân vào, nó thích mê những mái tóc model gọn sóng, ấy vậy mà trước giờ mẹ không cho nó...xuống tóc. Anh cũng vậy, mỗi khi nó ý kiến thay đổi kiểu tóc, mười lần như một anh đều phản đối, anh bảo mái tóc

đó là của anh, anh mê nhất là được vuốt tóc nó những khi bên nhau, anh thích những mái tóc dài, anh thích mùi hương từ mái tóc nó, nó mà thay đổi anh giận không thèm nhìn mặt...ôi khổ ...

Buổi chiều,

Hương bước từ dưới bếp bốc lên ngào ngạt, nó phóng thẳng xuống bếp bằng vận tốc...ánh sáng kinh người...

- Ôi thơm quá mẹ ạ

- Ủ, mẹ nấu để gội đầu cho các cô đấy, bảo cái Ngọc xuống đây mẹ gội cho cả hai, ở bên Nhật các cô cứ xài mãi ba cái dầu gội hóa chất hỏng cả tóc, xuống đây mẹ gội đầu cho, lâu rồi mẹ không chải tóc cho cô

- Ôi, tuyệt quá, mẹ là number one

- Cô chỉ giỏi nịnh

Cái Ngọc cũng ào từ trên lầu xuống vì mùi hương quyến rũ,

- Mẹ Hoa, vỏ bưởi dùng để nấu nước gội đầu được hả mẹ?

- Ủ, Ngọc ngồi xuống, mẹ chải đầu cho nào

- Ôi thích quá, chắc là hơn ngoài salon hair rồi Ly nhỉ? Mẹ gội cho con trước cái Ly đi mẹ

- Ê, tớ trước, mẹ tớ mà, tớ xuống trước cậu

- Còn lâu, mẹ gội cho con trước, mẹ nhỉ? Ly xích ra chỗ khác, nhanh..

- Ủ, cái Ly chờ đấy, mẹ gội cho cô từ trước đến nay rồi, hôm nay ưu tiên cái Ngọc.

- hu hu mẹ bênh nó, mẹ thiên vị nó hơn con

- Nào, lại ganh tỵ thế kia có chết tôi không, lớn nhổng rồi mà cứ như con nít.

Tranh qua tranh lại cuối cùng cũng xong, cười títt mắt, hai mái tóc được mẹ gội và chải thật kỹ, hương bưởi phảng phất, nhìn cái Ngọc ôm lấy mẹ nó hỏi đủ thứ chuyện về cách giữ tóc đen mượt theo cách dân gian có vẻ thật tâm đắc tình cảm gôm, thảo nào mẹ nó cưng cái Ngọc ra phết. Từ ngày lôi được

cái Ngọc về nước du lịch, nó cứ phải cười mãi về cái cách ngố rất dễ thương của con bạn. Cái gì cũng hỏi, đeo theo mẹ nó học đủ thứ, làm bánh, cắm hoa, sắc thuốc.....cũng may đúng dịp mẹ nó xin nghỉ phép 2 tuần. Không khí trong nhà nó lúc nào cũng rộn ràng tiếng cười, nhất là cái Ngọc cứ mon men theo hỏi mẹ nó làm cách nào để có mái tóc đen mượt, ối dào, mái tóc màu nâu hạt dẻ của cái Ngọc chả bao giờ đen được như nó trừ khi....nhuộm, nhưng quái lạ, nó lại cứ thích mái tóc của cái Ngọc hơn, màu nâu hạt dẻ và hơi uốn lượn gọn sóng, trông quyến rũ lạ.....

Buổi tối, chống cằm xem tivi, lại mấy cái quảng cáo dầu gội với mấy cô gái tóc dài nhảy tung tung , xoay vòng vòng khiến mấy anh chàng nhìn theo ngẩn ngơ, mẹ cứ tấm tắc khen, nhưng cũng chỉ là quảng cáo, chả tin được, sao không ai mời mình quay quảng cáo nhỉ, tóc mình đẹp hơn nhiều ấy chứ, lại là hàng thật, nó rú lên cười không kịp bịt miệng trước cái suy nghĩ vụt đến, hĩm quá, nó xấu như ma thể kia lên truyền hình chắc nhất người xem. Mẹ quay lại cười hỏi :

- Bị gì đấy con gái, tự nhiên cười một mình, dở người à con?
- Quảng cáo của nước mình thua xa bọn Nhật và Châu Âu mẹ ạ
- Này, mẹ bảo cô, sống ở nước ngoài nhiều hóa quen à, mẹ thấy cô vẫn cứ mê và chuộng hàng ngoại, chả ổn chút nào
- hi hi...tuần sau bọn con lại trở sang đó, con cắt tóc ghen mẹ, bên đó tóc như con bọn nó bảo quê, đa số bọn nó nhuộm, con chỉ thay đổi kiểu thôi, con thích để kiểu như cái Ngọc.
- Ê, Ly diên, tớ ước có mái tóc như cậu mà chẳng được á! – cái Ngọc bất chợt từ ngoài ào vào phòng hét toáng
- Cầm cô đấy, mẹ nói bao lần rồi, cô làm gì thì làm, chừa mái tóc ra cho mẹ Méo mặt.....mẹ bảo thủ quá, cả cái Ngọc bạn thân nó cũng rất mê mái tóc đen dài óng mượt của nó, trước giờ cũng không cho nó thay đổi kiểu tóc

và...cả anh nữa...ghét thật..., vùng vằng nó xách xe chạy ra phố....trước hai cặp mắt kinh ngạc của mẹ nó và cái Ngọc..Gió thổi mát rượi thổi tung mái tóc của nó, phố thị thay đổi khá nhanh kể từ ngày nó sang xứ bạn, hương buổi chiều nay mẹ vừa gọi cho nó thoang thoảng trượt qua mũi thơm thơm....bỗng giật mình nghe giọng hai con bé đi bên cạnh:

- Chị mặc áo xanh bên cạnh có mái tóc đẹp quá mà ạ, vừa dài vừa mượt, lại đen nhánh, tao thích mê mà tóc tao thì xoắn tít, cứ phải liên tục đi duỗi

- Chắc chị ấy siêng đi duỗi và hấp dầu, tóc đẹp quá

Ồi giờ ơi, vừa phồng mũi lên lại vừa tức xen lẫn buồn cười,

- Tóc tự nhiên của chị dày hai cung ạ, chưa biết duỗi hay hấp dầu là gì sất.

Cười vang sau câu nói, nó nhún ga lướt nhanh về phía trước, mái tóc lại tung bay trong gió, hai con bé đó chắc chẳng tin đâu, ôi bọn trẻ... Nó sẽ chẳng bao giờ thay đổi kiểu tóc, quyết định vậy đi, tại sao phải thay đổi khi mái tóc của nó lại là niềm ao ước của nhiều người.... Và....là sợi dây mượt mà óng ả trói chặt trái tim anh! Cười thật mờ ám, nó quay xe hướng về phía nhà anh! Tối nay về nó sẽ nói bí quyết giữ mái tóc đẹp của nó cho cái Ngọc nghe, ôi mái tóc..... là gốc con người!

Tháng 8

Hương Xuân

Hương Xuân

MẢNH VỠ

Buổi sáng,

“Tại sao mày vụng về vậy, làm vỡ cả chiếc bình quý của tao, mày có biết nó đắt lắm không, mày đền được không, cái thứ osin như mày suốt đời chẳng mua trả nổi...”

Tiếng quát the thé từ trong nhà vọng ra rất rõ khiến anh sững người, là cô đó sao, cô gái dịu dàng mà anh hằng ngưỡng mộ và một lòng yêu, sao hôm nay giọng nói êm ái đã thay đổi khác hẳn âm sắc đến thế, có lẽ không phải.....Một chút hần hựt, anh định quay ra, nhưng.....có một điều gì đó thôi thúc khiến anh lại muốn ghé mắt nhìn vào ngôi nhà....và anh hy vọng....

“Mày dọn nhanh cho tao, để lại mảnh bể nào là chết đòn với tao, con khôn nạn chết bầm..”

“Thưa cô, không phải tại con, vì gió mạnh quá khiến cái màn vương vào nên...”

“Mày còn già hàm hử, khóc cái gì, có tin tao vả tét mồm mày ra không?”

Anh đưa mắt nhìn vào trong, thấy con bé osin đang nức nở khóc, lúi cúi nhặt những mảnh pha lê vỡ của chiếc bình đang vung vãi trên nền nhà, gió vẫn còn thổi phàn phật như muốn giật tung cái rèm cửa sổ. Còn cô, tay chống

nạnh, mắt như trợn ngược, gương mặt hung hăng dữ dằn cái gắt trong rất đáng sợ khác hẳn hình ảnh anh thường thấy, đang hầm hè như muốn hành hung con bé osin bé loắt choắt như cái kẹo kia...

“Mày liệu đấy, cái đồ nhà quê, định phá của nhà tao đấy hẳn, tao nói cho mà biết, tháng này khỏi có lương, trừ lương mày mấy tháng cũng chưa đủ tiền tao mua cái bình...”

“Cô ơi, đừng cô, con xin cô, mẹ con ở quê đang cần tiền mua thuốc...”

“Mặc kệ mẹ con mày chứ, nghèo thì chết, mắc gì đến tao...”

Anh bàng hoàng không còn tin vào tai mình, anh không còn nhận ra cô gái dịu dàng đáng yêu ngày hôm qua còn e lệ hiền dịu bước đi bên anh, bàn tay định nhấc chuông bỗng buông thõng xuống, có một điều gì đó đang vỡ ra trong anh, đau nhói....

.....

Buổi tối,

“Bà ấy tội quá, chắc là nghèo lắm, cho bà ấy ít tiền anh nhỉ, thương quá...”

Nhìn cô móc ví lấy tiền cho bà già ăn xin mà lòng anh khô lạnh, trước mặt anh bao giờ cô cũng rất thủy mị dịu dàng đáng yêu, giàu lòng nhân ái và anh đã yêu cô bởi những điều đó. Nhưng cái sự thật mà anh chứng kiến sáng nay ở nhà cô đã khiến mảnh hồn anh ứa lệ, mảnh vỡ trong lòng anh mỗi lúc càng tả tơi. Nét dịu dàng nhân ái của cô giờ trong mắt anh đầy giả tạo đến mức lòng anh khô cạn, anh rút điều thuốc rít từng hơi để dẫn lòng mình xuống, anh thần thờ đắm chiêu nhìn cô đầy khó hiểu....

“Anh, hôm nay anh sao vậy, anh mệt sao?”

“Ừ, trễ rồi, có lẽ mình nên về em ạ”

.....

Đưa cô trở về căn nhà ấy mà lòng anh buốt lạnh, mảnh vỡ cửa vào lòng anh đau nhói, có lẽ từ ngày mai anh sẽ không đến ngôi nhà của cô nữa, tình yêu

của anh dành cho cô cũng đã theo mảnh vỡ vô tình rơi lả tả. Không hôn cô như mọi lần, anh quay đầu xe phóng thẳng vào màn đêm! Cô gái thần thờ nhìn theo, lòng dấy lên bao câu hỏi :Tại sao???...Cô cảm thấy giận anh, ừ, ngày mai cô sẽ giận anh cho anh phải năn nỉ....

Chỉ có tiếng thở dài của ánh đèn đường vàng vọt hiu hắt trong đêm đáp lại.....

Vâng, ngày mai.....

Jul.30.05

Hương Xuân

Hương Xuân

SINH NHẬT 16

Nó mệt mỏi lê đôi dép lẹp xẹp xuống cái cầu thang gỗ cũ kỹ, vịn tay lên thành tay cầm bóng lưỡng bởi mồ hôi tay người cầm vào, cái tiếng kọt kẹt rung rần phát ra âm thanh nghe bức bối, nó cảm tưởng chỉ cần nó nhún nhảy mạnh là cái cầu thang có thể trỗi lên bản nhạc không yêu cầu chổi tai nhất mà nó từng nghe. Đi ngang qua phòng bố mẹ, nó lại nghe tiếng họ cãi nhau, tiếng một thứ gì đó văng vào tường bề loảng xoảng, cái thứ âm thanh quen thuộc mà 16 năm nay nó đã quá quen tai. Hôm nay sinh nhật nó, nó sẽ làm gì đây, bố mẹ nó sẽ tặng nó cái gì? Không đoán nổi!

Mẹ nó là một người đàn bà mà cả con phố lao động này đặt cho cái biệt danh

“Tám chẵn” vì cái sự dữ dằn của mẹ nó đối với chồng con và cả bà con láng giềng. Bố nó là công nhân, lương ca cộc ba đồng chẳng thể nuôi đủ vợ con, mọi chi tiêu trong nhà đều dồn vào một tay mẹ nó, bố nó nát rượu, chẳng có ngày nào là không say xỉn, chỉ được cái mỗi khi say ông lăn ra ngủ, chẳng gây hấn gì với ai, trừ...mẹ nó. Vì thế mẹ nó ngày càng hung dữ lấn lướt lên mặt với bố nó, thường thì bố vẫn nhin, cãi nhau dăm ba câu náo loạn cả cái ngõ hun hút rồi đâu lại vào đấy

Họ cãi nhau, đánh nhau rồi cũng đâu vào đó, một ngày rồi cũng trôi qua, tháng năm rồi cũng trôi qua, gia đình nó vẫn 3 người sống trong căn nhà nhỏ này, những cuộc khẩu chiến liên tục nổ ra, cơm áo gạo tiền khiến mẹ nó không còn cái hiền dịu mà nó vẫn thường nghe nói, vẫn thường đọc trong thơ văn về hình ảnh người mẹ, ngày nào nó cũng nghe mẹ mắng chửi nhưng nó vẫn được đến trường với chúng bạn, vẫn có những thứ như bao đứa bạn cùng trang lứa....và bố mẹ đều chăm lo cho nó đầy đủ....

Bỗng, bước chân nó khựng lại khi nghe tiếng bố nó quát lớn :

- tôi nhin bà đủ lắm rồi, bao nhiêu năm nay bà làm mưa làm gió trong cái nhà này, ngay cả con Trinh , bà tưởng tôi không biết sao, tôi thừa biết nó chả phải con tôi, nhưng tôi vẫn cố gắng nhận nó là con, vì tôi thương hại nó, nó không có lỗi, tôi chả đả động gì đến cái việc làm nhục nhã của bà năm xưa là vì còn chút tình nghĩa, để con Trinh có được một gia đình, thằng chó nào ngủ với bà để đúng cái ngày hôm nay 16 năm trước bà đẻ ra đứa nghiệt chủng đó tôi cũng dek cần biết, nhưng việc hôm nay bà làm khiến tôi không thể nhin được nữa, quá lắm rồi

- thế ông tưởng tôi sống với ông tôi sung sướng lắm hả, thân làm đàn ông mà dek kiếm được đồng tiền về nuôi vợ, tôi khạc vào cái sự cao thượng của ông, làm thằng đàn ông mà chịu nhục để thằng khác nó cắm sừng vào đầu, đúng đấy, con Trinh dek phải con ông, tôi cũng dek mong có nó, còn ông

làm gì có khả năng có con mà ham. Có ngon thì đi theo con điểm lúc chiều đi, tôi dek giữ

- bà đừng xúc phạm người khác, cô ta làm chung với tôi, người ta bị trúng gió nhờ quá giang xe tôi về

- xời, trúng gió cơ đấy, chóng mặt cơ đấy, tôi phệt vào mặt con điểm ấy, đồ phải gió định giật chông bà à, còn lâu nhá, cái ngữ ấy thì đầy đường, quăng vài đồng là sướng rơn, ông ra đó là lượm về, tởm

“Bốp” tiếng động khiến nó giật bắn mình, lần đầu tiên nó thấy bố nó tát mẹ, điều chưa bao giờ xảy ra cho dù trước đây mẹ nó có quá quắt đến đâu, âm thanh tiếp diễn là cái cách mẹ nó bô lô la lối kẻ tội rồi chửi mắng đập phá cào xé gì đó, giờ đây trong đầu nó chỉ lùnh bùng một điều nó vừa biết.....

Đôi chân nó run lẩy bẩy, cổ họng nghẹn đắng khô khốc, mọi cảm giác như tê liệt cạn kiệt trong nó, nó là một đứa con hoang, nó là nghiệt chủng như lời bố...không đúng, phải nói là lời của người đàn ông nó gọi bằng bố vừa nói, nước mắt nó ràn rụa trào ra, tiếng nấc uất nghẹn chợt bùng phát dữ dội, nó tung cửa băng băng chạy ra con hẻm nhầy nhựa trước sự ngỡ ngàng của bố mẹ nó, chạy men theo con hẻm ngoằn ngoèo, mọi thứ nhòe nhoẹt trước mắt nó, hình như có tiếng ai đó gọi nó.....

Mặc kệ, nó cứ lao về hướng bờ kè, mọi thứ giờ đây vô nghĩa với nó, trong nó giờ đây chỉ vang lên những từ ngữ thật ghê gớm, nó là đứa con của sự nhục nhã tội lỗi của người lớn, nó không đáng có mặt trên đời này, hôm nay sinh nhật nó, trời ơi 16 năm trước nó ra đời không trong một sự mong đợi nào, mẹ không mong chờ nó, bố thì thương hại tên nghiệt chủng như nó.....

Nước mắt nó ràn rụa, chạy đến bờ sông, nhìn xuống dòng sông đục ngầu chảy xiết bên dưới bờ kè nó giật mình dừng lại, ngồi thụp xuống khóc nức nở...

Rồi như quần trí, nó lao mình vào dòng nước đục ngầu đen ngòm sâu hoắm,

cảm nhận cái vị tanh tanh của nước tràn vào miệng, chìm dần, và rồi bàn tay ai đó nắm chặt lấy nó, sau một hồi vùng vẫy điên cuồng để thoát ra, nó là người... Khi tỉnh lại, điều đầu tiên nó nhìn thấy là một đôi mắt đen, cái đầu bồm xồm còn nhỏ nước của thằng bạn hàng xóm, ở chung với ông Ba lái đò, cái thằng mà nó rất ghét

- này, điên đấy hả, nước chảy xiết thế mà nhảy xuống, báo hại người ta xém chút mất mạng vì đằng ấy, đã hụt hơi vì rượt theo, còn phải cứu một cái thân hình nặng lên nữa chứ, rõ khổ

- đây cóc cần đằng ấy cứu, rồi hơi

- đã không cảm ơn thì chớ, còn chửi người ta à, rõ làm ơn mắc oán

- đây không cần ai cứu mà....

Nó òa khóc khiến thằng hàng xóm định mắng gì đó chợt nín khe ngăn người nhìn, đôi vai nó rung lên sau từng cơn nấc khiến thằng hàng xóm lúng túng chẳng biết phải làm sao,

- đằng ấy có chuyện gì, nói nghe xem, cứ khóc mãi người ta biết làm sao

- kệ tui

- không kệ, ít nhiều tui cũng cứu đằng ấy lên

- ai bảo cứu, tui muốn chết

- đồ điên, trên đời chẳng ai muốn chết gớm như vậy, đằng ấy có biết người chết trôi dưới sông trông gớm thế nào không? Thịt rửa ra, cá bu lại rìa, mặt mũi sưng sĩa tím tái, bốc mùi thúi hoắc...

- trời ơi, gớm quá, đừng nói nữa

- tui nói thật, không tin hả, tui từng theo mấy chú đi vớt xác người trôi sông, tui biết mà, gớm ghê lắm, đằng ấy đừng dại, đằng ấy xinh xắn mà chết như thế gớm lắm.

- hứ...tui mà chết gớm vậy, tui hiện hồn về tui nhắc cho chết gớm luôn

- hì hì tui cóc sợ, nhìn quen rồi, mà này, sao dại dột muốn chết vậy?

- tui...đáng chết, không ai cần tui cả

Vừa nói nó lại vừa òa khóc, thằng hàng xóm như gà mắc dây thun chẳng biết phải làm sao cho con nhỏ đừng khóc

- đừng khóc nữa được không, khóc nữa tui khóc theo bây giờ

- tui buồn tui khóc, mắc gì đằng ấy khóc theo

- ừ thì...bất chước được không?

- hi...

- cười rồi nhen, đằng ấy cười xinh lắm, đừng khóc nữa, kể tui nghe đi, nói ra sẽ nhẹ lòng hơn đó, mà sao trước giờ đằng ấy có vẻ ghét tui vậy?

Nó gạt nước mắt nhìn thằng hàng xóm, bấy lâu nay nó ghét thằng này lắm, cái mặt lúc nào trông cũng căng căng, người lúc nào cũng luôn bốc ra cái mùi ngai ngái của nước sông kia. Hôm nay nhìn kỹ, nó nhận ra thằng hàng xóm cũng khá đẹp trai, cao lớn, mỗi tội nước da đen thui, nó nhớ là thằng hàng xóm luôn là một trong những thành viên tích cực của hội cứu hộ trong xóm nó, con sông nơi nó ở chảy rất xiết, rất nhiều người và thuyền thúng gặp nạn nơi dòng sông đen ngòm này, thằng hàng xóm đã từng được tuyên dương thành tích dũng cảm cứu người, nó tự hỏi sao trước giờ nó lại ghét, cũng chẳng rõ, nó là vậy thích ghét là ghét chẳng cần lý do. Nó nhìn vào ánh mắt thẳng thắn cương trực của thằng hàng xóm bỗng cảm thấy tin tưởng và trút hết những uẩn ức trong nó cho thằng bạn nghe vừa thút thít khóc....

- dù sao đằng ấy vẫn sướng hơn tui, đằng ấy còn có bố mẹ chăm lo, thấy tui hông, sống một mình, ông nội già quá rồi, đến tận bây giờ cũng biết bố mẹ mình là ai đâu

- thế bố mẹ đằng ấy đâu?

- nghe mọi người trong xóm nói để tui xong bả bỏ theo giai rồi, bố tui thất chí bỏ đi buôn trầm rồi cũng biệt tăm, quãng tui lại trước cửa nhà ông Ba, cũng may ông tốt bụng vì thế mà tui còn sống, ông Ba nuôi tui tới giờ

- đằng ấy tội nghiệp quá
- có sao đâu, cứ sống thôi, mà đằng ấy đừng đại dốt như thế nữa, phải biết quý trọng mạng sống của mình chứ, không vì mọi người thì cũng vì chính bản thân mình đi, đằng ấy vẫn còn bố còn mẹ lo lắng, họ có xích mích nhưng họ vẫn yêu thương đằng ấy, đằng ấy còn được đến trường, vậy là hạnh phúc rồi còn gì

Tại sao nó không nghĩ đến điều đó, bố mẹ nó đâu mâu thuẫn với nhau nhưng có ai bỏ rơi nó đâu cơ chứ, bố tuy không là bố đẻ nhưng chưa bao giờ ông đánh đập hay hắt hủi nó, mẹ nó tuy dữ dằn chả bao giờ nói lời dịu dàng yêu thương với nó nhưng mẹ nó vẫn lo cho nó ăn học không thua chúng bạn, nó còn muốn gì hơn thế. Biết là vậy nhưng giọt nước mắt tủi thân cứ lăn tròn trên gò má nó. Một bàn tay ấm áp đặt lên vai nó, giật mình quay lại nó nhìn thấy bố mẹ nó đứng phía sau, bố đặt tay lên vai nó, cảm giác tức giận ban nãy tan biến, bây giờ nó chỉ muốn được bố vỗ về như ngày bé

- bố xin lỗi, tha lỗi cho bố, về với bố mẹ đi con, mọi chuyện qua rồi
- về với mẹ nào, mà sao con gái ướm nhem thế kia, này.....thằng cháu ông Ba xô con bà xuống nước đấy hử, chết với tay bà ghen, mày liệu hồn đấy
- làm gì có thím Tám...

Ôi, mẹ nó vẫn thế, chả bao giờ nói năn tử tế với ai, thằng hàng xóm nheo mắt nhìn nó đầy ẩn ý, nó lè lưỡi và theo bố mẹ quay về. Phía kia chân trời vẫn xanh, hôm nay sinh nhật nó 16 tuổi

6/8/05

Hương Xuân

Đánh Máy: Hương Xuân

Nguồn: Vietnamthuquan-TVonline

Được bạn: TTL đưa lên

vào ngày: 7 tháng 9 năm 2006

